

Moderns entusiasmats

La Comissió per la Modernització de la Cultura ha trencat el seu silenci. Claret Serrahima i Vicenç Altaió han parlat i ho han fet explicant el seu entusiasme davant les possibilitats de fer feina.

Carles Serrat

La creació, fa un parell de mesos, de la Comissió per a la Modernització de la Cultura no va ser precisament ben rebuda en molts sectors culturals i polítics del país. Des de la mateixa denominació fins a la celebració dels membres, la Comissió assessora del conseller de Cultura va ser acollida amb crítiques, ironies i alguna burla. Es va acusar els seus integrants de fer el joc al poder convergent, de burocratitzar-se i de trobar-se a dinar per parlar de bars o discutir qui era més noctàmbul.

Ara, que sembla que la irada reacció inicial s'ha calmat, és potser hora de començar a parlar-ne una mica seriosament, examinant què s'ha fet fins ara i quins són els projectes concrets de la Comissió, formada actualment per set membres: Xavier Olivé, Oriol Regàs, Pau Riba, Jaume Vallcorba Plana, Claret Serrahima, Vicenç Altaió i Lluís Racionero. El vuitè del grup inicial, Toni Miró, va dimitir al cap de pocs dies.

A les primeres reunions es va anar

perfilant quina havia de ser-ne la funció. Un dels membres, el dissenyador Claret Serrahima, ens dona el seu punt de vista. «Es tracta de prestar suport i potenciar, tot allò que, dintre del que s'entén per cultura, està «amagat», que no té possibilitats de donar-se a conèixer. Destapar la quantitat de gent que sap fer coses i no les fa per falta de mitjans i de suport social o institucional. No es tracta de «modernitzar» la cultura —el nom de la Comissió ens sembla desafortunat— sinó d'ensenyar el que hi ha, de treure la por que la gent que fa coses té quan ha de mostrar-ho a la societat. En aquest país hi ha hagut i hi ha molta gent vàlida, però el seu triomf i el reconeixement internacional arriba sempre per un esforç individual, no com a fruit d'una manera adient d'actuar per part de la societat.»

L'escriptor Vicenç Altaió hi afegeix d'altres qüestions. «Una de les nostres funcions és, efectivament, proposar mitjans de suport a la jove creació. Però hi ha altres línies d'actuació, igualment importants. Hi ha moltes

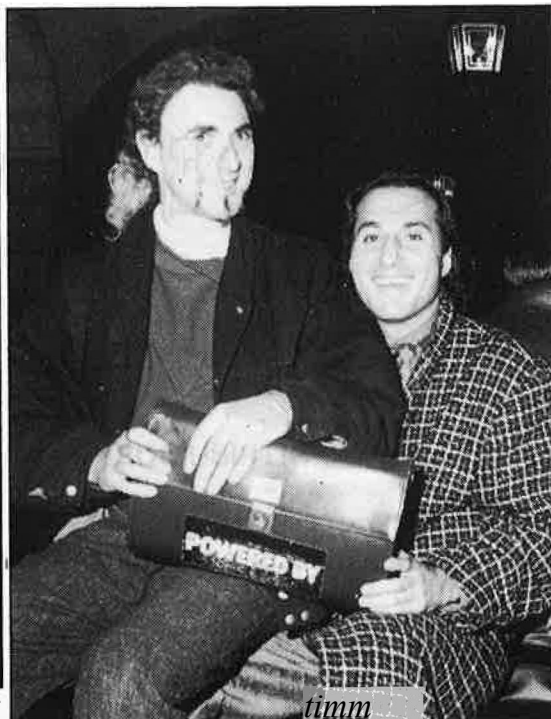
manifestacions de la cultura que fins ara no s'han tocat bé des de la Generalitat. El tema dels nous llenguatges i les noves tecnologies, per exemple, que s'han d'aplicar en tots els àmbits com la creació o modernització de biblioteques, centres de documentació, videoteques... Hi ha molt per fer en la moda i el disseny en general, les arts gràfiques. Hem de tenir molt present què és la cultura dels vuitanta. Es pot treballar en la creació d'escoles lliures, en aplicació d'un cert ecologisme en el camp acadèmic, llocs on s'ensenyi disseny, cuina, jardineria, restauració... En general, la política cultural que es fa actualment aquí està excessivament basada en la vella cultura literària.»

«D'altra banda, hem de saber aprofitar l'actual interès i l'expectativa que hi ha a l'exterior per tot allò que s'està fent a Barcelona. S'ha de potenciar l'anomenat eix mediterrani que aniria des de València fins a Nàpols, passant pel sud de França, Milà, Roma... I, finalment, és necessari evitar que els nostres artistes i creadors més innovadors hagin de marxar a l'estranger per falta de reconeixement i suport.»

La Comissió ha tingut des del principi l'obsessió de l'eficàcia de la feina. Van dividir la seva actuació en dues línies importants. D'una banda, van fer la relació d'aquelles manifestacions culturals sobre les quals havien de treballar i que havien de ser estudiades una per una. De l'altra, els punts concrets en què es volia actuar amb urgència. Les manifestacions

A l'esquerra, encaixada entre modernitat i Generalitat. A la dreta, Vicenç Altaió i Pau Riba.

culturals són les clàssiques (música, arts plàstiques, espectacles, literatura, etc.), al costat de les quals es vol donar especial importància a les més innovadores: disseny de tot tipus, moda, còmic. Una darrera l'altra es van tractant totes. Normalment hi ha dues reunions per cada tema. A la segona són convidades persones que s'hi dediquen, per poder sentir les seves opinions i propostes. És un consell obert. D'aquestes reunions es treuen unes conclusions que, després, es faran arribar a la Conselleria.

Respecte als casos concrets i urgents, n'hi ha hagut uns quants fins ara. Per exemple, el Saló del Còmic de Barcelona. L'any passat aquest Saló no es va celebrar perquè els organitzadors i la Institució Firal de Barcelona no van arribar a un acord sobre el seu dèficit, que era d'uns cinc milions. Semblava clar que una ciutat amb la importància de Barcelona en el món del còmic havia de tenir un Saló propi i era absurd que es perdés només per cinc milions de pessetes. La Comissió va proposar a la Conselleria que se'n fes càrrec i, a més, que es procurés que aquest dèficit desaparegués. Així, es va arribar a un acord entre totes les parts implicades i en-

guany el Saló del Còmic es tornarà a celebrar a la Fira de Montjuïc.

Un altre punt urgent, però molt més complicat, és el projecte de Museu d'Art Contemporani, que ja ve de l'anterior Consell Consultiu. La Comissió intenta recuperar les converses Conselleria - Ajuntament - Diputació per poder tirar endavant la idea.

La Comissió es reuneix cada dimecres a la seu de la Conselleria de Cultura. Es troben d'una a cinc i cap a la meitat fan un descans per dinar allà mateix. Les primeres reunions es feien al restaurant «Set Portes», però aviat van veure que treballarien millor en un despatx que dinant al port de Barcelona. Els seus membres cobraran unes quinze mil pessetes per reunió, el mateix que cobraven els assessors de Rigol.

D'altres projectes són els de fer un programa de televisió «ben fet» que serveixi d'expressió als creadors poc coneguts. També hi ha el tema de les reduccions fiscals a empreses privades que inverteixin en activitats culturals, la possibilitat d'un impost en les entrades dels espectacles que vagi directament per a la promoció dels mateixos espectacles, i d'altres propostes que s'estan estudiant i s'aniran do-

nant a conèixer. Moltes d'aquestes propostes no van dirigides només a la Conselleria de Cultura de la Generalitat, sinó que poden implicar ajuntaments, diputacions i d'altres institucions.

Les crítiques i els atacs que va rebre la Comissió des del primer moment van sorprendre els seus membres, que consideren aquestes reaccions banals i interessades. «Toda aquella polèmica sobre els bars i la nit va ser absurda. El que va passar és que vam començar a parlar de quins eren els millors llocs per a fer-hi activitats de tota mena, i vam veure que actualment ho són els bars, sobretot per la promoció de música i espectacles. Vam constatar que la comunicació que hi ha a la nit, als bars, és molt oberta i productiva. No es tractava, com algú va fer entendre, que el qui va a dormir a les cinc és més modern que el qui ho fa a les dotze», aclareix Serrahima. «Les crítiques que se'ns han fet fins ara no ens interessen perquè no tenen cap mena de base. Es va criticar la Comissió, d'entrada, només pel fet de formar-se. I es va atacar els seus membres només per formar-ne part. Ens interessa la crítica ben feta, basada en els fets reals.»

W

EL QO&ADO QUE REFRESCA

DITRIBUIDOR

SURO

VINOS Y LICORES

Cl. Islas Canarias, 32

Tels. 362 58 74 - 377 40 36

Ket